

Je téma Ducha Svatého módním trendem současnosti? Než si odpovíme každý sám na tuto otázku, je také dobré se poctivě zeptat, zda Duch Svatý, kterého zaslíbil Ježíš, než odešel, opravdu hraje v našem životě tak důležitou roli, kterou mu Ježíš přikládá?

„Hle, já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete

vyzbrojeni mocí z výsosti“ (Lk 24,48). „A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás“ (Jan 14,16-17).

Autor knihy *V síle Ducha* vydává svědectví:

„Navzdory vynikající katolické výchově jsem během svých universitních studií opustil církev (...). Jezuité mi dali kvalitní teologické vzdělání (... ale) naprosto mi unikla zkušenost s tím, že Duch Svatý, přítomný ve mně skrze můj křest a svátost biřmování, může dát sílu potřebnou k aktivnímu a živému křesťanskému životu. (...) Jako bych své auto tlačil vlastní silou po silnici. Nikdo mi neřekl, že mám v nádrži palivo a že stačí otočit klíčkem a nastartovat motor“ (Whitehead Charles).

Proč Ježíš vyzýval učedníky, aby očekávali Ducha Svatého, pomoc s hůry, Ducha, který je uvede do celé pravdy? Teprve až učedníci byli naplněni v den Letnic Duchem Svatým, teprve poté začali konat to, co jim Ježíš řekl. Uvědomili si, že Duch přišel proto, aby je zmocnil k tomuto úkolu, a že budou-li s ním spolupracovat, nebude pro ně nic nemožného.

Autor zmíněné knihy se ptá, proč pro něj, coby pokřtěného a biřmovaného katolíka, navíc vychovaného vzdělanými kněžími, Jezuity, byla víra něco jako tlačení auta po silnici vlastní silou, nepříjemnou povinností, dogmatickou hatmatilkou.

*„Jak je možné, že jsem tuto základní pravdu křesťanské víry neznal? (...) Byl jsem pokřtěným a biřmovaným katolíkem, problém tedy nebyl v tom, že bych neměl Ducha Svatého – jistě jsem ho měl. **Otázkou však bylo, zda Duch Svatý měl mne?** A odpověď je naprosto jasná – ne, on mne neměl. Když mi tohle došlo a já svobodně vydal svůj život Pánu Ježíši a Duchu Svatému, bylo to, jako kdyby někdo odstartoval můj duchovní motor. A já jsem se přestal snažit z vlastních sil. Život už nikdy nebyl takový, jako byl dříve. (...) Poznal jsem, že Bůh Izraele dává sílu a moc svému lidu (srov. Žalm 68,35), a že tato moc a síla přichází skrze Ducha Svatého.“*

Žijeme v nestálém světě na hony vzdáleném Božím záměrům, a jestli někdy potřebovali křesťané plnost Ducha Svatého, je to právě dnes. Potřebujeme duchovní obnovu – znovu objevit vedení Duchem Svatým. Otevřme se v těchto dnech v modlitbě Duchu Svatému. Každý z pokřtěných katolíků přijal Ducha Svatého, mnozí z nich byli i biřmováni, ale opravdu věřících je jako šafránu. Na Boha v modlitbě či k nezištné pomoci potřebným dnes „není čas.“ Založit rodinu je v oblasti sci-fi, stejně tak odejít z tohoto světa smířen s Bohem. Učení Písma či Církve, na to má každý pokřtěný přece svůj neomylný názor, bohužel dost odlišný od zmíněných pramenů víry. Do chrámů se nepřichází poklonit Bohu, ale relaxovat. Modlitba mezi manželi či s dětmi? Vymizelý druh. Jsme příliš pohlceni duchem světa. Prosme v těchto dnech o nové vylití Ducha, prosme o vedení Duchem Svatým, prosme o citlivé srdce na Boží věci. K čemu je sůl, pozbude-li slanosti, ptá se svých učedníků Ježíš.